SVENSKA CANADA-TIDNINGEN
SWEDISH WEEKLY
P. M. DAHL, Managing Editor.

Printed and published every Thursday by The CANADA WEEKLY PRINTING Co. Ltd., a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at its office and place of business, 325 Logan Ave., Winnipeg, Man.
TELEPHONE: 29 011.

PRENUMERATIONSPRIS:

Helt år i förskott	$2.00
Halvt år i förskott	1.50
4 månader i förskott	1.00
Helt år till Förenta Staterna	2.50
Helt år till Sverige	3.00
Halvt år till Sverige	1.50

Prenumerationsmedel kunna sändas såväl i registrerat brev som genom Post- eller Express Money Order eller Postal Note. Dessa senare, som ej behöva registreras, böra göras betalbara till The Canada Weekly Printing Company, Limited.

Prenumerant, som önskar sin adress ändrad, ombedes att insända både den gamla och den nya adressen.

Insända prenumerationsmedel kvitteras endast å den gula adresslappen.

ANNONSPRIS PÅ BEGÄRAN.

Efterfrågningar, 3 gånger	$1.50
Dödsannonser med svart ram och kors	1.50

Förlovningsannonser, önskas, etc., 50c. per gång å utrymme icke överstigande 1 tum enkel spalt. Betalning för småannonser bör alltid insändas i förskott.

Torsdagen den 12 July 1928.

ROM OCH ENGLANDS STATSKYRKA.

FÖR andra gången har engelska underhuset förkastat förslaget till reviderad kyrkohandbok för den anglikanska statskyrkan. Första gången skedde det i december förlidet år och väckte då stor uppståndelse. Man talade till och med från auktoritativt och ansvarigt håll om en begynnande engelsk "kulturkamp", om en brytning mellan stat och kyrka.

Engelsmännen ha emellertid ingen böjelse för snabba, oöverlagda beslut. Revisionsförslaget var resultatet av överväganden som fortgått under en hel mansålder, och det hade antagits både av de anglikanska kyrkomyndigheterna och kyrkomötet, av detta senare med stor majoritet. Underhusets första avvisande av förslaget hade till följd, att biskoparna och kyrkomötet samtyckte till att ännu en gång revidera förslaget under hänsynstagande till framkomna invändningar. De medgivanden som man ansåg sig kunna göra revisionsmotståndarna voro dock icke stora och mera av formell än reell art. Likväl hoppades man denna gång att vinna underhusets sanktion. Den dag omröstningen skulle äga rum i underhuset skrev "Times" i sin morgonupplaga:

"Några medlemmar röstade säkert (i dec.) för avslag i avsikt icke att förkasta utan blott för att uppskjuta de föreslagna ändringarna med tanke på ett sista övervägande under hänsynstagande till de gjorda invändningarna. Verkningen av den första omröstningen blev en förnyad revision — ett samvetsgrant försök att tillmötesgå berättigade betänkligheter utan att kränka berättigade krav. Varken syftet med eller verkningen av ett nytt avslag kan bli detsamma denna gång".

Likväl blev förslaget återigen förkastat.

Den omstridda frågan gäller nattvardsdogmen och utgör ett upprepande av reformationstidens lidelsefulla strid mellan den gamla kyrkan och reformatorerna och mellan dessa inbördes — striden huruvida det invigda brödet och vinet förvandlas till Kristi lekamen och blod (såsom katolikerna lära) eller blott symbolisera Kristi lekamen och blod (såsom den reformerta kyrkan lär) eller slutligen skall sägas vara Kristi lekamen och blod utan försök att beskriva eller förklara undret (den lutherska kyrkans lära).

Vanligen räknar man den anglikanska kyrkan till den reformerta bekännelsen. Den har dock alltid haft en mycket konservativ prägel, och dess starka svängning i riktning mot Rom har efter hand tagit sig uttryck i en bestämd katolskt betonad uppfattning av nattvarden. Väl har man icke tagit steget fullt ut till den katolska förvandlingsläran, men man hävdar att invigningen av brödet och vinet åstadkommer en förändring.

Vad som är ägnat att väcka uppmärksamhet är att Englands prästerskap eftersträvar en katolisering av den anglikanska kyrkan, sträckande sig ej blott till nattvardsläran utan även till praktiska kyrkoorganisationer. Från denna synpunkt sett är det begripligt att underhusets reformerta flertal velat nedlägga sitt veto mot en radikal ändring av grundvalarna för statens kyrkoliv. Den anglikanska kyrkan är nära ansluten till staten, varigenom den uppnår fördelar och påtager sig förpliktelser.

Hur striden mellan kyrka och stat i England kommer att sluta, undandrager sig för närvarande bedömande. Uteslutet är icke att det kan ända med skilsmässa, ehuru givetvis starka betänkligheter måste resas häremot även från prästerskapets sida. Någon "kulturkamp" av den hätska art som utkämpats exempelvis i Frankrike torde dock ej vara att motse.

GRUVSTRIDEN I SVERIGE.

MEDLINGSFÖRSÖKET i gruvstriden i Sverige fick den utgång som var väntad, skriver Göteborgstidningen "Ny Tid".

Kommissionens medlingsförslag var icke så avpassat att arbetarna ansågo sig kunna godkänna detsamma. Det är svårt att döma om i vad mån förslaget avvek från status quo; i lönehänseende torde dock allt ha förblivit vid ungefär det gamla, om arbetet kommit igång på de villkor, vartill medlingsmännen kommit. Kommissionen har klandrats därför att den framlade ett "arbetsgivareförslag". Det förmenas att en medlingsman alltid skall avgiva förslag som ungefär med hälften var tillgodoser parternas önskningar. Så enkel är dock icke medlingens uppgift. Det måste även tagas hänsyn till möjligheterna att få ett förslag antaget. Det är troligt att kommissionen fått den uppfattningen att viljan till uppgörelse var större hos arbetarna än hos gruvägarna. Vad i det fallet förekommit vid förhandlingsbordet och vilka upplysningar om stämningen respektive förhandlare lämnat vet man inte. Ej heller har framkommit vilka skäl som kunde förmå arbetarombuden att låta ett förslag gå ut till omröstning, som de visste skulle bli avslaget. Förmodligen ha de velat låta kommissionen få en upplysning om läget på arbetarsidan, som icke kunde missförstås. Det är naturligtvis alltid lämpligt, sedan en konflikt varat en längre tid, att arbetarna genom en omröstning direkt få säga ut sin mening om på vilka villkor de önska eller icke önska uppgörelse.

Gruvarbetarna ha nu sagt sitt ord och det torde av allt att döma dröja rätt länge innan det kan bli någon mening i att på nytt ge dem ett medlingsförslag att rösta om. Såvida inte gruvägarnas villighet att i betydligt högre grad närma sig arbetarnas ståndpunkt ganska snart tilltager.

Konflikten, som varat sedan januari i år, kommer alltså att fortsätta — till årets slut säga arbetarnas talesmän; till dess arbetarna godtaga vår villkor säga gruvägarna. Naturligtvis åsamkar denna strid landet förluster. Redan nu gå 40 miljoner kronor i förlorad malmexport. Det beräknas nämligen att konflikten förhindrat export av 2½ miljoner ton malm, som med ett medelpris av 15 kronor pr ton betyder en sammanlagd förlust av angivna siffra. Att det samtidigt innebär en absolut förlust är naturligtvis oriktigt. Malmen finnes kvar och att konflikten skulle medföra, att behovet efter svensk järnmalm, som förut funnits på världsmarknaden under konflikten skulle upphöra, är orimligt att förutsätta. Däremot är det möjligt att det kommer att taga längre tid att på nytt få full avsättning för den svenska malmen. Från Sveriges synpunkt behöver man säkert inte hysa alltför stor oro för de ekonomiska konsekvenserna av striden. Sådant rättar sig.

Många orsaker medverka till att striden blir så långvarig även om den ännu inte har rekord i det avseendet. Stenindustriarbetarnas lyckosamma strid 1926 varade i sex månader. En av orsakerna är otvivelaktigt det ryska understödet. Icke i den meningen att det ryska understödet gör det möjligt för arbetarna att hålla ut. De konflikter som tidigare förts i vårt land ha visat att arbetarna ha både ekonomiska och moraliska krafter att föra långa strider utan subsidier från en främmande makt. Tvärtom är åtminstone den moraliska uthålligheten större där vapnen äro blanka. Det ryska understödet verkar i annan riktning. Gruvägarna och bakom dem stående arbetsgivaresammanslutningar äro av alla tecken att döma beslutna att visa, att denna hjälp icke haft någon betydelse för stridens resultat. Striden rör sig här om andra ting än de ekonomiska. Om förlusten måste räknas i mångdubbla summar lär det inte komma att påverka villigheten till uppgörelse från arbetsgivarehåll.

För att få denna konflikt på ett för landet någorlunda hedersamt sätt ur världen behöves det ingripande från annat, mera auktoritativt håll än medlingsinstitutionen. Det är dock till "syvende og sist" svenska intressen det gäller och svenska arbetare. Tyvärr måste man säga sig att denna auktoritativa myndighet icke finns i vårt land. Den nuvarande regeringen har inga möjligheter att här åstadkomma något.

Intet annat torde vara att göra än att låta det gå. En utväg yppar sig förmodligen av sig själv blott tiden hunnit mogna problemet till lösning. Det ryska understödet har visserligen flödat, men icke flödat så rikligt Utan tvivel skulle de svenska organiserade arbetarna ha lämnat gruvarbetarna ett ekonomiskt stöd som fullt motsvarat det ryssarna åstadkommit, bortsett från den hjälp, som varit att vänta från den internationella fackföreningsrörelsen. Penningemedel att föra striden hade sålunda icke behövt tryta, om det ur andra synpunkter ansetts möjligt att vinna resultat som tillnärmelsevis motsvarat uppoffringarna. Sådant måste ju alltid fackföreningsrörelsen räkna med om en konflikt skall ha någon mening.

Till denna konflikts avfall hör också att högern med glädje införlivar den i sin valrörelsens lika frenetiska som talanglösa bekämpare, påstår utan att blinka, att den organiserade arbetarrörelsen vill tvinga en av landets huvudnäringar att falla till föga i en strid, agitation. Svenska Dagbladet, fackföreningsrörelsens lika frenetiska som talanglösa bekämpare, påstår utan att blinka, att den organiserade arbetarrörelsen vill tvinga en av landets huvudnäringar att falla till föga i en strid, där den ena parten tar subsidier från en främmande makt och handlar i dess intresse. Tidningen har själv återgivit representantskapets uttalande om gruvarbetarnas ryska affärer. Det var ett klart fördömande. Trots detta söker detta kulturorgan inge sina läsare den föreställningen, att här existerar en enhetsfront, sträckande sig från Moskwa till Landsorganisationen i Sverige, i syfte att fördärva en av landets viktigaste näringar. Det är med dylika vapen den svenska högern går ut till höstens valstrid. Det är på detta sätt högern med känt mönster från 1914 fullständigt förgiftar landets politiska liv.

SVENSKARNA OCH DEN NY-CANADENSISKA FESTEN.

PÅ grund av att en del missförstånd förekommit beträffande svenskarnas deltagande i den ny-canadensiska festen, anser undertecknad det vara rättvisast mot alla de personer, vilka verkat för att festen blev en så lysande succes, att här nedan lämna en del beriktiganden.

I början av året sammankallade Canadian Pacific Railway's Musikdepartement under ledning av kapten H. E. Key ett möte å Royal Alexandra Hotel, till vilket miss Freda Simonson, mr. Arthur Anderson, min hustru och jag själv blivit inbjudna av C. P. R. Vid detta möte, där ett flertal av de ny-canadensiska nationerna voro representerade dryftades preliminärt, huruvida en fest, sådan som den nu avhållna, skulle kunna arrangeras. Intresset fanns — och sedan undertecknad företslagit att till varje ny-canadensisk folkgrupp skulle sändas ett upprop i vilket musikdepartementet begärde understöd från dessa folkgruppers sida, att sedan framläggas offentligt inom de olika gruppernas samlingsliv, beslöts avhållandet av ett nytt möte, så snart svar å dessa upprop inkommit till organisatörerna, i detta fall mr. J. Murrat Gibbon, Montreal, samt kapten Key och dennes privatsekreterare.

Beklagligtvis nog erhölls ej denna skrivelse, men efter påstötningar från departementet i, jag tror det var början av april månad, sammankallade undertecknad å S. C. T:s redaktion följande personer:

Mrs. C. H. Nilson, ledarinna för Vasaordens Barnklubb.

Miss freda Simonson, programråd i Musikklubben.

Mr. Manne Backman, sångledare i Lutherska Kyrkan.

Pastor Svanteson vid Missionskyrkn.

Mr. Arthur Anderson för Bellmanskvartetten.

Pastor Gunnerfeldt vid Baptistkyrkan, och

Mr. Axel J. Carlson, ledare för Folkdansarna.

Av dessa var endast pastor Gunnerfeldt förhindrad närvara, men per telefon förklarade han sig villig att på allt sätt understödja planen.

Sedan det visat sig att alla ovanstående personer voro i favör av att denna fest arrangerades och lovat arbeta för densamma, beslöts att inom de skilda verksamheterna förbereda deltagandet i festen varefter, när ev. övningarna nått så långt, att en gemensam repetition kunde avhållas, denna skulle arrangeras å Royal Alexandra Hotel.

Det var då underförstått, att C. P. R. skulle bidraga med konstnaderna för detta arrangement och senare meddelades att varje nationsgrupp beviljats ett anslag av $50 för eventuella omkostnader i samband med deltagandet. Dessutom har för svenskarnas vidkommande extra penningar utbetalts direkt till deltagarna i festen för förlorad arbetsförtjänst.

Efter en tid meddelades att den nyligen formerade Manitoba-divisionen av Canadian Handicraft Guild skulle avhålla en handarbets- och konstflitutställning i samband med festen och varje nationsgrupps konsulat tillskrevs med begärn att någon dam inom varje grupp skulle utses att organisera ett deltagande. Varje konsulat, så när som på ett eller två, utsåg sådan dam och uppdrogs åt henne att utse sina egna medhjälpare.

Efter ytterligare en tid, jag vill minnas det var i slutet av maj månad, meddelades att för handarbetsutställningen kunde C. P. R. ej garantera några penningar, och då den nyligen formerade Manitobaavdelningen av C. H. G. ej var i besittning av egna medel i organisationsögonblicket, vädjades till varje deltagaregrupp att själva bestrida sina egna omkostnader.

Undertecknad, som framlagt förslaget om den svenska utställningens organiserande åtog sig då att på frivillighetens väg *söka* intressera landsmännen att skänka en mindre summa för omkostnaderna. Genom upprop i tidningen insamlades också en del penningar, ehuru på långt när icke nog att täcka alla utgifterna, varför vi måste anlita oss av det överskott, som uppstått från de av C. P. R. donerade penningarna.

Allt detta har redan förut vid olika tillfällen varit kungjort i pressen och alla upplysningar om utställningen och konserten har så vitt det varit mig känt, detaljerat återgivits i denna tidning.

Som av ovan framgår, kan icke någon som helst anklagelse riktas mot någon av arrangörerna för att hava arbetat i det tysta. Personer, som intresserat sig för utställningen och konserterna hava varit i tillfälle att så långt det varit tidningen bekant få de mest noggranna och detaljerade upplysningar om arrangementen . Det har naturligtvis också legat i organisatörernas eget intresse att på allt sätt söka giva offentlighet åt alla planer och anordningar, så att allmänheten kunde beredas största möjliga tillfälle att följa med förberedelserna för denna fest, vilken enhälligt betecknats som den mest storstilade och gediga som på många år arrangerats här i landet. Dess strävan att visa fram det ädla och fina inom varje i Canada boende folkgrupps kulturella liv kommer att för framtiden stå som ett minnesmärke över den ny-canadensiska nationens danare.

CARL-E. RYDBERG.

EN BEAKTANSVÄRD REDAKTIONSARTIKEL.

I Svenska Canada-Tidningen för den 13 juni förekommer en redaktionsartikel under rubriken: "Penningen och arbetslösheten". Denna artikel berör ett av de allra viktigaste problem och borde begrundas av alla som hava något intresse uti folkets, särskilt arbetsfolkets, välfärd. Redaktören antyder, "att vi här hava att göra med, om icke själva primärorraken till arbetslöshet, så dock en av de väsentligaste rubbningsorsakerna". Och vidare: "Problemet är här: Hur kunna förse näringslivet med betalningsmedel utan att någon inflation uppstår, d. v. s. utan att prisnivån stiger". Samt: "Under tider, då produktionen är i stigande, måste i samma proportion betalningsmedel ställas till (folkets) förfogande, så att ett normalt varuutbyte kan äga rum. Om penningsmängden i ett land icke förslår, kunna ju icke arbetarna erhålla erforderliga löner och följden blir att de producerade varorna endast delvis kunna köpas. Vidare blir följden att en del bliva arbetslösa — på grund av att en otillräcklig mängd pengar äro i cirkulation, och att räntan är alltför hög.

Vad är den den egentliga orsaken till penningbrist? — Är det saknaden av tjänligt material, varav pengar kunna förfärdigas? — Ingalunda. Mesta delen av de pengar, som användas i våra dagar bestå av *papper*, och sådant finnes det uppsjö av. Det är konstaterat, t. o. m. av framstående bankmän, att omkring 96 proc. av alla affärer förmedlas genom cheques och noter, endast i en bråkdel fall användas metallpengar och sedlar, m. a. o. "currency".

En skribent i "Western Producer" för den 28 juni har i korta ordalag skildrat situationen, särskilt i vad den affekterar farmarna och poolrörelsen. Under rubriken "Varför icke upprätta vår egen bank" framhåller han bl. a.: "Canadas banklag förklarar, att då en banksedel tryckes har den intet värde. D. v. s. det finnes inget guld eller annan säkerhet bakom densamma. Men om någon går till banken för att låna dessa sedlar, så måste låntagaren giva säkerhet, och den säkerhet som låntagaren då ger är det som ger de lånta penningarna deras värde. Då skörden i detta börjar komma i marknaden, ha bankerna en massa sedlar på hand, vilka ej hava något värde, emedan de ej äro baserade på guld eller andra "giltedge securities", som man säger. Men så snart "The Central Selling Agency" lånar, t. ex. 10 miljoner, så måste den placera flera miljoner bushels vete som säkerhet. Först då få dessa lånta pengar värde, och således är det ej regeringen, som ger dem värde, ej heller bankernas säkerheter eller guld, utan *vetet*, vilket farmaren har odlat. Varför ger då vetet dessa penningarvärde? — Jo, emedan folket i hela världen måste hava vete eller annan spannmål för att kunna leva, och de äro villiga att giva guld, som vi eller farmarna behöva för detta vete. Det värde de få av oss består icke i sedlar eller mynt som vi ge dem, och det värde de ge oss i utbyte för vår säd består ej av sedlar eller mynt, utan av varor, som vi köpa av dem.

De papperslappar som användas för att förmedla detta utbyte hava ingen "intrinsic" värde, de utgöra endast ett tecken på värdet, en slags måttstock. Då man köper tyger eller dylikt, använder man ett måttband eller en "yardstick", och då man köper efter vikt, så begagnas vikter eller "sealers". Men veta ju alla att det icke är i måttbandet eller vikten, som värdet ligger, utan i varan som mätes eller väges. Således är det också med penningen, vare sig den består av cheques, sedlar eller mynt, de hava inget värde i och för sig — utom guld eller silver, då de användas för t. ex. tandfyllnad eller andra nyttiga ändamål.

Det borde därför stå klart för envar, att det är uti *nyttiga och nödvändiga produkter*, vilka folket behöver för en komfortabel existens, som värdet ligger. Och arbetet samt arbetets frukter böra därför utgöra basen och säkerheten för penningen — icke guldet. Tillgången på guld är mycket begränsad, och att sätta en viss procent guld som säkerhet för penningcirkultionen är ett band, en snara, som förhindrar utfärdandet av tillräckligt med pengar. Penningutgivandet eller sedelutgivningsrätten borde icke ligga i de privata bankernas händer som fallet är här i Canada, utan i en *riksbanks* hander. Men vi hava ingen verklig riksbank här i Canada. Fastän det finnes en "Dominion Bank of Canada" så är också den en privat bank. Och fastän regeringen skall hetas kontrollera såväl denna som de övriga bankerna, så är det i själva verket bankerna som kontrollera regeringen, emedan i många fall de inflytelserika männen i en regering äro aktieägare eller direktörer m. m. i bankerna, och de arbeta naturligtvis i sitt eget arbete först som sist.

För många år tillbaka, har det berättats mig av sakkunniga, fråntogos bankerna i Sverige sedelutgivningsrätten och förbehölls *Riksbanken*, och därför har också penningcirkulationen där hemma i jämförelse med här varit ganska stabil. I Canada indrogo bankerna mellan 1920 och 1923 cirka 700 miljoner dollars krediter och "currency", enligt sakkunniges uppgifter. Icke underligt då att tusenden måste göra konkurs. Först under krigsåren uppmuntrades folket, i synnerhet farmarna, att öka produktionen, köpa nya maskiner, mera land, flera hästar, fullblodskreatur m. m. Bankerna stodo redo att bistå med kredit och pengar. Men så snart kriget var över indrogs krediten helt hastigt och folket tvingades att betala, varom icke, så indrevs fordringarna med laga tvång. Detta tvingade farmarna och en hel del köpmän att i hast vräka sin varor på marknaden, och priserna sjönko till en sådan nivå, att det man fick för en vagnslast kreatur räckte knappast till att betala frakten. En dylik finanspolitik genomfördes av bankmännen i Canada och U. S. A., och ändå finnes det folk, som säger, att vi ha det bästa banksystem i världen. Ja, folket vill bedragas, eller rättare: "Mitt folk förgås på grund av okunnighet".

Ja, Canada-Tidningens redaktör har genom sin artikel givit uppslag till behandling av frågan — nu gäller det för dem som ha insikt i saken att dryfta den, så klart, sakligt och sansat som möjligt. Detta är ett diskussionsämne av allra största vikt, både då det gäller lösningen av arbetslöshetsproblemet, såväl som förlossning från skuldbelastning.

Huru skall man kunna efterkomma den bibliska befallningen: "*Varen ingen något skyldiga*". Detta är något för kristna och andra att belysa, isynnerhet kristna.

Wetaskiwin i July 1928.

N. J. L. BERGEN.

Vår generations tre förbannelser äro: lösa tungor, lös moral och lösa bromsar.

*

Saker man står för kallas för övertygelser; saker man faller för kallas "flappers".

HAJMAMMA OCH HENNES UNGAR.

Staden Brighton i England kan ståta med ett akvarium, som äger en hajmamma med ungar.

Ungarna voro omkring 7 tum långa, då de föddes, och av en vacker mörkgrå färg, som på sina ställen gick över i blekt ljusrött. På alla andra sätt liknade de sin mor, så att man kan inte påstå, att de sågo just vänliga ut.

Hajen är av den art som förekommer i norra Atlanten och som inte lägger ägg. De fyra ungarna föddes i fångenskapen och luften i Brighton synes bekomma dem mycket väl.

Vad konsumenterna tänka om oss.

"Farmarna hava blivit tvungna att konstruera, organisera och samverka. Kooperation avskaffar både individualism och konkurrens. Detta är framgångens oundvikliga lag. I alla fall skulle det vara däraktigt av brittiska konsumenter att ignorera Poolerna eller betrakta dem fientligt. Poolerna äro här och de komma att vara, som åren gå komma de att kontrollera en alltid växande vetemängd, som exporteras från Canada, Australien, New Zealand och andra av Dominions länder. Den kooperativa andan verkar i dem och erfarenhet har lärt oss att god anda och inflytelse är framåtgående. Det är ett bevisat faktum att Poolsystemet är mera ekonomiskt och fördelaktigt än den gamla spekulationsmetoden."—Sir Thomas Allen, Chairman of the Parliamentary Committee of the Co-operative Congress, i en nyligen införd artikel i the Co-operativ Official, Manchester.

"Kritik har gjorts att Poolen i vissa fall har ökat priset på vete för konsumenterna. Jag önskar säga, om det förhåller sig så det ej är nödvändigt en nedsättning för kooperationen och Poolens karaktär, vilken, erkänt och rättvist, har som sitt första mål förbättrandet av producentens ställning. Återigen detta sista fakta hålles på andra håll för framvisa möjligheten av en hotelse mot konsumenternas interessen, men kan inte ett dylikt yttrande göras av varje annan organiserad strävan för mänsklighetens välfärd. Det är tillräckligt för rörelsen att sådant icke är den kooperativa Poolens syfte och allmänt talat försök att förverkliga ett sådant syfte vanligtvis motverka dem själva."—Henry J. May, Secretary, International Co-operative Alliance, talande vid internationella Pool-konferensen, Regina.

UNDERTECKNA ETT VETE OCH BLANDSÄDSKONTRAKT.

Saskatchewan Co-operative Wheat Producers Limited
HUVUDKONTOR : REGINA, SASK.

Viking-nytt.

Från S. C. T:s korrespondent.

Grundlagsdagen (Dominion Day) firades här i Viking, Alta, den 2 juli med idrottstävlingar som vanligt. Och intet speciellt är att säga om vederbörandes prestationer. Möjligen i sina egna ögon och i ett fåtal andras äro de överstyva. En hel del folk voro inne förstås. Ölet på hotellet lockade dem. Och den berömda Alberta solen (s. k. sliten fras) förnekade sig ej. Bestyrelsen hade nedlagt liten möda om man får döma av vad som presterades. Engelsmännen dominerade nästan helt i detsamma sekunderade av några norskar och en svensk, nämligen chefredaktören för Viking News. Han får lov att stå på tillväxt. Sedan dansades det härliga i Jensens Hall till långt fram på morgonen. Ja, det vill säga de dansande skuttade så att dammet stod i högan sky. Endast moderna och ultramoderna danser förekommo. Någon gång andra. Hade önskat skottska ringlekar. De äro så trevliga. Helst när de dansande de skottskorna äro lika goda "kålsupare" som männen, när det gäller att uppgiva dessa indiantjut som äro typiska för de skottska danslekarna. Eller skall det vara en efterapning av nordmännen härskri? Det är ju så lätt att apa efter. De gamla vikingarna skulle vända sig i sina gravar, om de hörde det.

* * *

Längre fram gå nu alla dessa "stampede" av stapeln. Då mer eller mindre, mest det sistnämnda, ryttare få visa sin ridskicklighet på mindre tama hästar och stutar. Att ej något kvickhuvud föreslagit att också grisar komma till användning vid dessa "stampede" förvånar mig, helst då enligt Aftonbladet i Sverige, detta djur användes som riddjur i England.

* * *

Grödan står fin här, en fröjd för ögat. Farmarna hålla som bäst på med trädorna, jämte vägarbete. Men de taga det litet lugnare nu efter vårbrådskan.

* * *

Allt detta kan gott få plats inom samma ram. Det verkar något hoplappat. Men då en "slottsbyggmästare" här ute i Vilda Västern kan smälla ihop ett "palats" på en kort tid, går det väl att få ihop en artikel lika fort. Det smäller lika högt.

Sten Gyllenram.

SANDVIK
"FISH & HOOK" BRAND
SAGAR-SÅGBAGER-FILAR
från Sandvikens Järnverks A-B, Sandviken, Sverige.
ÄRO KVALITETSPRODUKTER AV FINASTE STAL OCH UTMARKT PRECISIONSARBETE
Oöverträffade. Garanterade

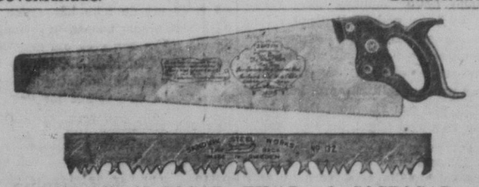

ALLA Modeller I SÅGAR, FILAR och SÅGBÅGAR

BANKO
SWEDISH SCYTHES

De ÄKTA "BANKO" liarna äro gjorda av det bästa svenska mjukstålet med insatt egg av råstål.
Alla vanliga canadiska modeller såväl som svenska och finska.

"BANKO" "GRÄFTOR" och HACKOR.

No. 62 Vanliga Flähackor — No. 68 "Åbo" Finska "Gräftor" — No. 70 "Viborgs" Finska Gräftor.

DESSA LEDANDE MÄRKEN AV FÖRSTKLASSIGA SVENSKA SÅGAR, VERKTYG, YXOR, LIAR, HACKOR, ETC. ÄRO IMPORTERADE UTESLUTANDE AV OSS.
Efterfråga dessa äkta och bästa svenska stålvaror hos Eder försäljare eller tillskriv oss för närmare upplysningar.

Generalagenter.

SANDVIK CANADIAN LIMITED
410 ST. NICHOLAS ST., MONTREAL, P. Q.